

BIBELSK OVERSIKT over Guds frelsesplan

Av Jan Lilleby

INTRODUKSJON

Her er en enkel gjennomgang av Guds handlemåte med menneskeheten i historien, slik det framgår av Bibelen. Jeg vil peke på de viktigste hendelsene – både de som har vært, er nå, og det som hører framtiden til. – Min enkle gjennomgang blir ved bruk av ord og ikke grafiske/billedlige oppstillinger. – Jeg tar ikke med skapelsen, – syndefallet i Eden, – vannflommen, Sodoma og liknende – jeg ønsker bare å dreie rundt Guds åndelige perspektiv her, hans måte å søke å frelse menneskeheten.

Det gamle Testamente

De fleste kristne kjenner godt til hvordan Gud lot utvelge profeter som talte hans ord til det som etter hvert ble til nasjonen Israel. Vi – vet om hebreernes utvandring (Exodus) fra Egypt under Mose ledelse, siden hvordan – Josva ledet hebreerne inn i Kanaans land etter Mose død. Det begynte med Guds utvelgelse av Abraham – Paulus lærte at løftet gitt til Abraham ble inkorporert i Mose lov – og dermed en del av Guds lov og forordninger gitt til Israel.

Allerede fra Abrahams tid, særlig da han var lydige mot Gud og forberedte ofringen av Isak, selve løftesønnen (som var et profetisk forbilde på Jesus som skulle ofres på korset!), og videre gjennom Moses og profetene, pekte Gud hele tiden fremover til Kristus, sin Messias konge som skulle være konge over Israel – i et framtidig kongerike i Israel. Dette kongeriket er fremdeles framtidig, men allikevel ikke så langt unna.

Da så tiden kom for Kristus til å komme inn i verden og i tiden, skjedde det gjennom oppfyllelse av flere av de gamle profetiene. Engelen Gabriel ble sendt til jomfru Maria, for at profetien til Jesaja om at en jomfru skulle bli med barn og føde en sønn (se Immanuel profetien i Jes. – 7, 14) – skulle oppfylles, – og Gabriel sa til Maria blant annet: –

«..og han skal være konge over Jakobs hus til evig tid..»

En av de sterkeste profetiske forbilde-hendelsene i Det gamle Testamente er etter min mening historien om Josef som ble kastet i brønnen av sine misunnelige brødre (1. Mos. 37). Men som gjennom Guds forsyn endte opp som den som reddet dem fra sultedøden mange år etterpå, idet Josef ble over-herre over Potifar, ja over Egypt, Faraos unntatt, (Potifar var den som kjøpte Josef, Faraos hoffmann); og således rådet Josef over de store kornresursene egypterne hadde lagret opp. Josef hørte jo fra Gud, og ble rådet til å samle opp korn i de såkalte 'syv fete år' slik at de hadde mat når de 'syv magre år' skulle komme (1. Mos. 41 om Faraos drøm). Tilslutt ble det en gripende forsoning mellom Josef og hans brødre, som gråtende angret hva de hadde gjort mot ham (1. Mos. 44-45). Slik skal det gå også ved Jesu gjenkomst: Jødene skal angre og gråte sårt over Jesus, han som de hadde drept på korset.

For at Gud skulle kunne ta seg av hele verden i framtiden, måtte det først bli gjort en evig forsoning for synd for alle mennesker. Han valgte derfor ut Israel til å være sin nasjon til hvilken han ville sende sin Sønn, Messias Jesus, slik at verden ved Jesu framtidige kongedømme kunne bli hjulpet til rette av ham.

Før Jesus kunne bli konge i Israel, måtte han dø på et kors slik at Gud kunne fri alle ifra synden, ved at hvert menneske skulle tro på Jesus. Dette er Guds general-tanke i frelsesplanen. Alt dreier seg omkring Jesus når vi tar fram Bibelen. Her er det like godt at jeg siterer Paulus med én gang, Kol.1, 13-20:

«Han er den som fridde oss ut av mørkets makt og satte oss over i sin elskede Sønnns rike. 14: I ham har vi forløsningen, syndenes forlatelse. 15: Han er et bilde av den usynlige Gud, den førstefødte framfor enhver skapning. 16: For i ham er alt blitt skapt, i himmelen og på jorden, det synlige og det usynlige, enten det er troner eller herredømmer eller makter eller myndigheter. Alt er det skapt ved ham og til ham. 17: Han er før alle ting, og alt består ved ham. 18: Og han er hodet for legemet, som er menigheten. Han er opphavet, den førstefødte av de døde, for at han i alt skal være den fremste. 19: For det var Guds vilje å la hele sin fylde ta bolig i ham, 20: og ved ham forlike alle ting med seg selv da han gjorde fred ved blodet på hans kors, - ved ham, enten det er de som er på jorden, eller de som er i himlene.»

Les gjerne selv også resten av kapittelet. Det er ren dynamitt hva gjelder Kristus og vårt forhold til ham i troen, og at det var Paulus som var selveste tjeneren av Kristus for å bringe dette ut til hedningene, altså – til oss. Selv om jeg nå har GT som perspektiv, er det relevant å ha klart for oss Paulus sin Kristus-lære: Kristus var FØR alle ting, og det inkluderer også tidsrommet som vi ser i GT. Han lærte også at det var Kristus som fulgte hebreerne gjennom ørkenvandringen under Moses.

Gud brukte århundrene fra og med utgangen fra Egypt til og med Jesu fødsel, til å vise dem hvem han var, hvilken karakter han hadde og til å drille og trimme opp sin nasjon Israel, slik at de til sist ville ta imot Jesus, Messias kongen, Guds egen Sønn. Offertjenesten i tempelet pekte fremover til det ene og evige offer som Jesus skulle gi på korset for sitt folk. Hebreerbrevet kaller alle Mose forordninger for «Skyggebilder» på det som skulle komme i en ny og bedre pakt.

Men Det gamle Testamente viser oss at nasjonen gjentatte ganger var ulydige mot Herren og mot de profeter han sendte, og flere ganger ble de straffet for dette. Den siste straffen (i forhold til da Jesus stod fram) var da de i år 586 f. Kr. ble tatt til Babylon av Nebukadnesar, i tiden da Jeremia var profet.

Med dette for øye var det også tydelig at de ville vise ulydighet mot Gud når tiden kom at Messias ville stå fram. Moses visste om dette, noe som kommer klart fram i 5. Mos. 28 om «Velsignelsen og forbannelsen». Israel valgte forbannelsen!

Peter omtaler Mose profeti om dette i Apg. 3, 22-23: *«Moses har jo sagt: En profet likesom meg (Jesus), skal Herren deres Gud oppreise dere av deres brødre. Ham skal dere høre på i alt han sier dere. 23: Men det skal skje, hver sjel (av Israel) som ikke hører denne profet, han skal utryddes av folket.»*

Det nye Testamente

Så kom endelig Guds Messias, Guds Sønn Jesus Kristus til verden. Og de fire evangeliene - Matteus, Markus, Lukas og Johannes' evangelier, vitner om dette. Jesu fødsel, flukten til Egypt, og annet. Forløper og herold for Jesus, døperen Johannes stod fram, men ble tilslutt henrettet av den onde Herodes Antipas. Jesus velger seg tolv disipler og lærer dem opp. De ser og opplever Jesu store mirakler og helbredelser på nært hold. De ser ham gående på vannet, de ser ham stille stormen, de ser ham vekke Lazarus opp fra de døde og mye annet.

Fariseerpartiet var det store religiøse maktapparatet i Israel på den tiden, og utgjorde sammen med Saddukeerne en forfølgermakt mot Jesus og hans disipler. Det ble mange konfrontasjoner. Best illustrert ved Matteus 23, der Jesus tar et oppgjør med dem på den strengeste måten...han gikk så langt som til å stemple dem som barn av djevelen og slike som fulgte hans lyster og gjøren og laden.

Jeg kan ikke ta med all detaljrikdommen fra de fire evangeliene her, det vil ta veldig stor plass. Men «bottom line» i dette er følgende: Jesus var sendt til sitt eget folk og han kom som et offerlam mer enn som en konge og herre. Jesus selv sa like frem: *«Jeg er ikke utsendt til andre enn de fortapte får av Israels hus»* (Matt. 15, 24).

Paulus, mange år senere, i Romerbrevet 15, 8 lærte det

samme: «For jeg sier: Kristus er blitt en tjener for de omskårne for Guds sannferdighets skyld, for å stadfeste løftene til fedrene.»

Dette hadde nemlig ikke å gjøre med det evangelium vi i dag har å forvalte, det frie internasjonale nådeevangeliet om frelse ved tro på Jesus, men det dreide seg om LØFTENE til de jødiske fedrene, med andre ord – Kongeriket i Israel med Jesus på tronen i henhold til profetenes ord. Et nasjonalt jødisk evangelium om det lovte Kongeriket i Israel. Samme som Gabriel hadde talt til jomfru Maria om den Sønn hun skulle føde. Det er ren krise å sitte og høre på ivrige predikanter som bruker eksempler fra det nasjonale evangelium om Kongeriket, for å fremme den frie nådefrelsens sak som jo bare finnes i Paulus sitt frie internasjonale evangelium som rommes i Efeserne/Kolosserne!! Man refererer til Jesu mirakler i hans tjeneste for Israels Kongerike og proklamasjon, som om dette skulle ha gyldighet i menighetens tid. Men Jesus sa selv at han IKKE var sendt til andre enn Israels hus – dermed var vi hedninger ekskludert fra det som gjaldt Israel og Kongeriket. Hans tegn, under og mirakler var BARE gitt til det troende messianske Israel, og var aldri lovt menigheten. Menigheten fantes faktisk ikke før tretti år etter Jesu himmelfart.

I Apg. 13, 32 dveler Paulus nettopp ved det samme budskapet om Kongeriket i Israel, slik det var lovt fedrene og omtalt ved Israels profeter: «Og vi forkynner dere evangeliet om det løftet som ble gitt til fedrene. Dette har Gud oppfylt for oss, deres barn, da han oppreiste Jesus.»

Jesus finner vi jo i Apostelgjerningene 1, 8-9 idet han ble opprykket til himmelen etter først å ha talt til sine disipler der de var samlet på Oljeberget våren år 32 e. Kr. Han hadde lært dem om Kongeriket i de førti dagene han var hos dem, etter oppstandelsen.

Apostlene fortsatte tjenesten med å forkynne om det lovte Kongeriket i Israel til jødene – i Jesu fravær – og sa til jødene at Jesus skulle være i himmelen inntil Gud gjenoppretter Israel idet Israel først hadde omvendt seg til tro på ham (Ref. Peter i Apg. 3, 12-26). Jesus skulle komme igjen i apostlernes levetid så fort nasjonen hadde omvendt seg. Hele forkynnelsen til apostlene kretset rundt og fokuserte bare på dette ene: Omvend dere idet det tror Jesus Messias, og la dere døpe. Se Peters taler i Apg. 2 og 3, samt de taler som Paulus holdt på sine misjonsreiser til synagogene i de romerske provinsene utenfor Israel. Paulus hadde Kongeriket i Israel som hovedtema helt opp til Apg. 28, 31: «Han forkynte Guds kongerike og lærte om den Herre Jesus med all frimodighet og uten hindring.»

Paulus satt i varetekt i Rom i påvente av ankesaken innfor keiser Nero i år 62. Lukas sine siste ord i historien om apostlernes virksomhet med å omvende Israel slik at Jesus kunne komme tilbake og opprette Kongeriket i Israel.

Det gikk galt for Israel. De hørte verken på Peter og de

elleve som forkynte for jødene kun, eller for Paulus og hans medarbeidere som forkynte utenfor Israel til jødene og deres proselytter (grekerne) i synagogene der. Peter, sier Gal. 2, 7-8, «talte bare til jøder», men Paulus var gitt i tillegg å tale til både jøder og hedninger. Peter hadde noen hedninger som tilhørere bare den ene gang han ble sendt til Kornelius' hus, motvillig! Han visste ikke av at det var lov å ha samfunn med hedninger (Apg. 10). Hans kollegaer i Judea ble sjokkert da de hørte at Peter hadde gått inn til hedninger – og dette var 8 år etter pinsedag i Apg. 2.

(Misjonsbefalingen er dårlig oversatt i våre Bibler, og misvisende. Sjekk ut min siste bok «Apostelgjerningene – historien om Israels frafall fra Gud», den koster bare Kr. 50,- og kan sendes deg i email som Word dokument).

Paulus ble hedningenes apostel. Bare han førte bibellære i pennen som er bindende troslære for menigheten. Peter og hans lære var for jødene og dreide seg ikke om den frie nåden gitt likt til alle ved tro. Peter talte og virket bare med tanke på et kommende Kongerike i Israel. Det ville vært meningsløst om han skulle talt til hedningeverden og tilbudt dem et Kongerike i Israel, ikke sant? Dette er grunnen til at han bare skulle gå til jødene innen Israels grenser. Det er ikke verden som ble lovt et kongerike, men Israel. Se Dan. 2, 44.

Idet Apostelgjerningene avslutter sin historie med Paulus i Rom år 62, finner vi i bibelsk tidslinje at det er Efeserbrevet og Kolosserbrevet som er bibelskriv som fulgte deretter.

Vi kommer ikke utenom det faktum at Apg. 28, 25-31 faktisk er de siste ordene som en apostel/profet har talt fra Gud til Israel i historien.

Paulus uttaler doms-ord lånt fra Jes. 6, og poengterer også at fra nå av er evangeliet om Jesus sendt til HEDNINGENE, og de skal også (i motsetning til Israel) HØRE. Det vil si, hedningene skal ta imot evangeliet. I samme åndedrett så sa Paulus til de elleve synagogelederne i Rom en konklusjon som Jes. 6 førte om Israel og deres vantro: «..og ikke omvende seg, så jeg kan få lege dem.» Apg. 28, 27.

Dermed fikk vi, gjennom Paulus, lære at Israels åndelige fall, med disse ordene fra Jes. 6, var et faktum. De falt fra Gud nasjonalt i år 62, erklært ved apostelen

Paulus. I år 70 ble nasjonen ødelagt og spredt i verden av romerne, og overlevende fanger fra 17 års alder og opp (se Josefus' Den jødiske Krig) sendt til Egypt som slaver og forsøkt solgt. Hustruer til soldatene ble også inkludert. Moses hadde profetert om dette lenge før det skjedde, 5. Mos. 28, 68: «Herren skal føre deg tilbake til Egypt på skip, den vei som jeg sa deg at du aldri mer skulle få se. Der skal dere bli budt ut til dine fiender som trelleskvinner og trellkvinner, men det er ingen som kjøper.»

Guds frelsesplan med tanke på Israel som et Kongerike der Jesus skulle styre fra Sion i hht. profetene, finner vi ikke i Bibelens tidslinje etter år 62, da Apg. ble avsluttet. Den

nye Pakt til Israel i Jesu blod som ble forkynt av apostlene i tiden før år 62 – der løftet om et Kongerike og Jesus som konge var hovedsak – finnes ikke i Det nye Testamente, fra og med Efeserbrevet skrevet i år 62. Dermed har vi et bibelsk FØR og ETTER: Før Apg. 28 og etter.

Guds skille mellom tidshusholdninger

Det som var før er lære og forkynnelse som bare gjaldt Israel og deres påtenkte Kongerike ved Jesu gjenkomst i apostlenes levetid. Det som kom etter, ved Efeserbrevet/Kolosserbrevet er den delen av Guds totale frelsesplan som ikke dreier seg om Den nye Pakt til Israel og Kongeriket.

Efeserbrevet peker på en NY FRELSESÅPENBARING basert på en hemmelighet som ikke tidligere var gjort kjent for noe menneske. Paulus skriver om dette i Ef. 3, 1-9 – og det går ut på at vi hedninger og enkelt-jøder (ikke nasjonen som sådan) ved tro arver frelse i det himmelske hos Kristus.

Samme budskap finner vi også i Kolosserbrevet – et nådeevangelium som tidligere var holdt hemmelig til tiden var kommet for å åpenbare dette, ved Paulus' tjeneste.

Samtidig ble dette begynnelsen på en ny tidshusholdning, den med den frie nåden (Ef. 3, 2-3).

Paulus bruker det greske ord *epiuranos* om himmelen, som betyr *himmelen over himlene* på godt norsk. Det er ikke lenger Kongeriket på jord som er frelseshåpet, men himmelen der oppe hos Kristus.

For Israel, så er Kongeriket på jord utsatt inntil en tid der framme da Gud igjen tar opp Israel i sitt program.

Denne tiden kalte Jesus for *trengselstiden*, ref. Matt. 24, en tid da store prøvelser og straffetegner faller over nasjonen slik vi ser i Åpenbaringsboken.

Men før han kan ta opp igjen Israel og begynne å handle med dem, må han ta menigheten til seg, en stor skare mennesker som har kommet til tro på Kristus gjennom de snart to tusen år som er gått siden nådeevangeliet ble etablert ved åpenbaringen gitt Paulus.

Da avslutter Gud den inneværende tidshusholdningen med den frie nådefrelsen, og *gjeninnfører apostlenes forkynnelse*

om et forestående Kongerike i Israel og Den nye Pakt for dem ved tro på Jesus. Jesus profeterte om denne gjenopptakelsen i Matt. 24, 14. De som skal lede an under denne gjenopptakelsen er de to vitnene i Åp. 11, som er Elias og Moses kommet tilbake fra himmelen. Deres etterfølgere/disipler er de 144000 jødene nevnt i Åp. 7 og 14, de framstilles i Bibelen å være Israels 12-stamme folk, 12000 fra hver stamme. De levde i sølibat og det fantes ikke lyte i deres munn.

Denne store trengselstiden i Israel vil slutte etter 7 år (jødiske år á 360 dager) – og de vil få se Jesus komme ned fra himmelen i en hærskare med engler og sittende på hvite hester (Åp. 19, 11-21). Det er også sannsynlig at det er 'Ildvogner' (lik den som Elias ble hentet opp til himmelen

i) med i dette store opptrinnet på himmelen, Jes. 66, 15 sier: «For se, Herren skal komme i ild, og hans vogner skal være som stormvind. Han kommer for å gjøre gjengjeld i sin glødende vrede og med truende flammer». Paulus lærte det samme til tessalonikerne da han tjente i forkynnelse av Kongeriket og Jesu komme, 2. Tess. 1, 8: «Han kommer med flammende ild, og tar hevn over dem som ikke kjenner Gud og over dem som ikke er lydige mot vår Herre Jesu Kristi evangelium.» Jesu kongedømme får makt og innflytelse i alle nasjoner, og det blir total verdensfred og velstand uten like.

Etter at de 1000 år med Jesu kongerike i Israel er over, reises det et opprør mot Herrens regime (Åp. 20). Det blir slått ned og hærene brenner opp i ild fra himmelen.

Deretter ses en ny himmel og ny jord (Åp. 21).

Gud har altså fremdeles et frelsesverk på gang fortsettende inn i framtiden etter at selv Jesu kongerike er over som sådan. Det blir helt storslåtte forandringer hva gjelder på jorden – og det vil ikke være riktig av meg å prøve å tolke dette så lang tid før det finner sted. Vi får bare dvele ved Guds Ord og hva som står skrevet.

Kort oppsummering av Bibelens inndelinger

Det gamle Testamente

Guds skapelse og Guds dommer opptar de tidlige kapitlene.

Fra 1. Mos. 12 og videre finner vi Abraham og løftene til ham.

Israel stod så fram via Mose tjeneste og Josvas inntog i Kanaans land. Gud oppreiste dommere og profeter, han gav dem også konger og etter hvert et presteskap til offertjenestene.

Fra og med Abrahams utvelgelse og helt fram til Paulus i varetekt i Rom år 62 e. Kr., gjelder Bibelen bare som skrevet til Israel og jødedommen. Hedninger kunne i hele denne tiden kun være proselytter og måtte underkaste seg Israel og få deres velsignelser gjennom dem.

Det nye Testamente

Det er skrevet i all hovedsak til Israel og jødedommen.

Lærebrevet som ble skrevet før Israels åndelige fall i Apg. 28, 25-31 er ord tiltenkt de messianske Jesus-troende jødene som hadde tatt imot Jesus og Den nye Pakt i hans blod. Segregasjon av jøder i forhold til hedninger var opprettholdt. Det var ikke lov å ha samfunn eller ete sammen med hedninger.

Romberbrevet, Korinterbrevene, Galaterbrevet, Filipperbrevet, Tessaloniker-brevene, Pastoralbrevene, Hebreerbrevet, Jakobs brev, Peters to brev, Johannes' tre brev, Judas' brev og Åpenbaringsboken – er samtlige skrevet til Israels messianske troende; de har ikke noe å gjøre med Kristi legeme, Ett nytt Menneske, og det frie internasjonale nådeevangeliet etter Paulus' åpenbaring i Efeserbrevet og Kolosserbrevet! Dette kan du ta med til banken.

De to eneste bibelskriv som gjelder den frie nåden, der

evangeliet er et *internasjonalt evangelium*, er Efeserbrevet og Kolosserbrevet. Jeg bare pukker på dette faktum. Bare disse har bindende troslære for menigheten, Kristi legeme, og som Paulus kalte for «Ett nytt menneske». Brevet til Filemon ble skrevet i samme tidsrom, men har ingen troslære.

Vi finner ingen nådegaver og mirakler, og ingen vanddåp eller åndsdaap, ei heller håndspålegging, nattverd og annen jødisk tradisjonell seremoni lære. Heller ikke læres det om Den nye Pakt. Heller ikke helligdager og sabbat.

Menigheten har en fri nåde, og noen pakt med Gud nevnes ikke. Mose lov og bud og forordninger var tatt bort, Ef. 2, 14-15. Det var *bokstavelig ment* helt og holdent da Jesus sa til folk at han var BARE sendt til Israels hus: Alt han lovte disiplene av tegn, under og mirakler, var gitt *bare til dem* – de troende jødene – og ikke til hedningene der ute!

Hva med tiden vi nå er inne i?

Det skal sies at det som ennå gjør at vi venter (etter så mange århundrer) på at Gud skal ta opp menigheten til det himmelske, er at *Israels synd* i deres fornektelse av Jesus, skal fylle syndemålet helt. Da kommer Herren til å sende ned Elias og Moses, som er gitt å starte det som vi kaller Den store Trengsel i Israel. Dette beskrives best i Åpenbaringsboken. Gjennom slik trengsel og straffetegn skal det framstå et nytt og rensert Israel, som følger Jesus og blir hans tjenere i Kongeriket.

Alle troende kristne vil få himmelen der oppe hos Gud, som sin bolig i evigheten. Bare Israel skal ha Kongeriket med Jesus som Messias.